

PRESUDA SUDA (treće vijeće)

6. listopada 1982. (*)

„Antidampinška pristojba na ortoksilen”

U predmetu 307/81,

Aluisse Italia SpA, Milano, Via Vittor Pisani 31, koje zastupaju Giuseppe Celona i Gian Carlo Gabardini, odvjetnici koji imaju pravo zastupanja pred sudovima višeg stupnja Talijanske Republike, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg pri uredu Georges Marguea, 20, Rue Philippe-II,

tužitelj,

protiv

Vijeća Europskih zajednica, koje zastupa Franco Guiffrida, savjetnik u pravnoj službi Vijeća, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg pri uredu H. J. Pabbuweja, direktora pravne službe Europske investicijske banke, 100, Boulevard Konrad-Adenauer, Kirchberg,

i

Komisije Europskih zajednica, koju zastupaju njezini pravni savjetnici Peter Gilsdorf i Antonio Marchini-Camia, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg pri uredu Oresta Montalta, člana pravne službe Komisije, zgrada Jean Monnet, Kirchberg,

tuženikâ,

povodom prigovora nedopuštenosti tužbe podnesene na temelju članka 173. drugog stavka Ugovora o EEZ-u za poništenje Uredbe Komisije (EEZ) br. 1411/81 od 25. svibnja 1981. o uvođenju privremene antidampinške pristojbe na ortoksilen (O-ksilen) podrijetlom iz Portorika i Sjedinjenih Američkih Država (SL L 141, str. 29.) i Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2761/81 od 22. rujna 1981. o uvođenju konačne antidampinške pristojbe na O-ksilen (ortoksilen) podrijetlom iz Portorika i Sjedinjenih Američkih Država (SL L 270, str. 1.), u trenutačnoj fazi postupka,

SUD (treće vijeće),

u sastavu: A. Touffait, predsjednik vijeća, Mackenzie Stuart i U. Everling, suci,

nezavisni odvjetnik: S. Rozès,

tajnik: M. Dausès, sudski savjetnik,

donosi sljedeću

Presudu

- 1 Zahtjevom podnesenim tajništvu Suda 3. prosinca 1981. društvo Alusuisse Italia SpA, Milano, podnijelo je na temelju članka 173. drugog stavka Ugovora o EEZ-u tužbu za poništenje Uredbe Komisije (EEZ) br. 1411/81 od 25. svibnja 1981. o uvođenju privremene antidampinške pristojbe na ortoksilen (O-ksilen) podrijetlom iz Portorika i Sjedinjenih Američkih Država (SL L 141, str. 29.) i Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2761/81 od 22. rujna 1981. o uvođenju konačne antidampinške pristojbe na O-ksilen (ortoksilen) podrijetlom iz Portorika i Sjedinjenih Američkih Država (SL L 270, str. 1.).
- 2 Tim je uredbama bila uvedena, u prvom slučaju privremeno, u drugom slučaju konačno, antidampinška pristojba na ortoksilen iz tarifnog podbroja 29.01 D I zajedničke carinske tarife, koji odgovara oznaci NIMEXE 29.01-65 i koji je podrijetlom iz dviju gore navedenih država, uz iznimku ortoksilena koji izvoze određena poimence navedena poduzeća. Uredbom Komisije, koja se primjenjivala četiri mjeseca odnosno do usvajanja konačnih mjera od strane Vijeća, uvjet za puštanje toga proizvoda u slobodan promet bio je polaganje jamčevine čiji je iznos odgovarao visini privremene pristojbe. Uredba Vijeća određuje, među ostalim, u kojoj se mjeri iznosi osigurani s naslova privremene pristojbe konačno naplaćuju.
- 3 Tužitelj proizvodi ftalični anhidrid namijenjen proizvodnji ftaličnih plastifikatora i smole. Glavna sirovina potrebna za njihovu proizvodnju je ortoksilol (ortoksilen) koji tužitelj kao neovisan uvoznik, odnosno uvoznik koji nije povezan s poduzećem proizvođačem ili izvoznim poduzećem, uvozi, među ostalima, iz Sjedinjenih Američkih Država i Portorika.
- 4 Budući da su na temelju članka 91. stavka 1. Poslovnika Vijeće i Komisija uložili prigovor nedopuštenosti, Sud je odluku o dopuštenosti tog zahtjeva za poništenje odlučio donijeti ne ulazeći u raspravljanje o meritumu.
- 5 Prigovor Vijeća je da je Uredba Vijeća br. 2761/81 uredba opće primjene koja se tužitelja ne tiče pojedinačno i da prema članku 173. drugom stavku Ugovora tužitelj nema pravo zahtijevati poništenje pravnog akta koji ima narav uredbe. Komisija pak osporava dopuštenost tužbe u mjeri u kojoj je ona usmjerena protiv Uredbe Komisije br. 1411/81 uz obrazloženje da nije bio održan rok iz članka 173. trećeg stavka te podupire argumente Vijeća u pogledu dopuštenosti tužbe koja je bila podnesena protiv uredbe Vijeća.
- 6 Opće je prihvaćeno da je predmet Uredbe Komisije br. 1411/81 i Uredbe Vijeća br. 2761/81 u biti isti jer se objema aktima antidampinška pristojba uvodi na isti proizvod iz istih trećih zemalja. Iz toga proizlazi da ako je tužba, koja je usmjerena protiv konačnog akta Vijeća, zbog svoje zakonodavne naravi s obzirom na tužitelja nedopuštena, isto vrijedi i u odnosu na privremeni akt Komisije. Slijedom toga treba razmotriti je li ova tužba za poništenje obiju uredbi dopuštena u smislu članka 173. drugog stavka Ugovora.

- 7 Prema članku 173. drugom stavku Ugovora, dopuštenost tužbe za poništenje koju je podnio pojedinac ovisi o ispunjenju uvjeta da pobijani akt, iako je donesen u obliku uredbe, zapravo jest odluka koja se tužitelja tiče neposredno i osobno. Svrha je te odredbe u prvom redu spriječiti da institucije Zajednice samim odabirom oblika uredbe isključe tužbu pojedinca protiv odluke koja ga se tiče neposredno i osobno i tako dati do znanja da odabir oblika akta ne može promijeniti narav akta.
- 8 Pa ipak, tužba koju je podnio pojedinac nedopuštena je u mjeri u kojoj je usmjerena protiv uredbe opće primjene u smislu članka 189. drugog stavka Ugovora, pri čemu se prema ustaljenoj praksi Suda kriterij za razlikovanje uredbe od odluke nalazi u tome je li akt u pitanju opće primjene ili nije. Zato treba ocijeniti narav pobijanih akata i osobito pravne učinke koje im je cilj proizvesti ili koje stvarno proizvode.
- 9 S tim u vezi valja imati na umu da je predmet spornih uredbi uvođenje antidampinške pristojbe na cjelokupan uvoz ortoksilena podrijetlom iz Sjedinjenih Američkih Država i Portorika uz određene iznimke u pogledu proizvoda koje izvoze poimence navedena poduzeća. Prema tome, te mjere u pogledu neovisnih uvoznika koji, za razliku od izvoznika, nisu u propisima navedeni poimence predstavljaju mjere opće primjene u smislu članka 189. drugog stavka Ugovora jer se primjenjuju na objektivno utvrđene situacije, a pravne učinke proizvode u pogledu općenito i apstraktno određenih kategorija osoba.
- 10 S tim u vezi tužitelj tvrdi da u odnosu na njega pobijani akti, iako su bili doneseni u obliku uredbi, u stvari predstavljaju odluke jer uvoznici ortoksilena koji su istodobno i korisnici te sirovine čine zatvorenu skupinu ograničenog broja gospodarskih subjekata čiji je identitet na dan usvajanja uredbi bio poznat.
- 11 Taj argument treba odbaciti. Kao što je Sud već utvrdio, narav akta kao uredbe ne dovodi se u pitanje ovisno o tome je li ili nije moguće odrediti broj ili čak identitet pravnih subjekata na koje se u određenom trenutku akt primjenjuje ako je utvrđeno da se on primjenjuje s obzirom na objektivni pravni ili činjenični položaj definiran aktom u odnosu na njegovu svrhu. To vrijedi za neovisne uvoznike ortoksilena. Uvođenje, u okviru primjene uredbi, antidampinške pristojbe u odnosu na osobe koje proizvod uvoze iz dotičnih zemalja proizlazi samo iz njihovog objektivnog položaja uvoznika tog proizvoda. U pogledu tih uvoznika sporne uredbe predstavljaju, dakle, akte opće primjene u smislu članka 189. drugog stavka Ugovora, a ne odluke koje se uvoznika tiču neposredno i osobno.
- 12 U prilog dopuštenosti svoje tužbe tužitelj navodi i da posebnosti postupka koji je doveo do usvajanja antidampinških uredbi, osobito sudjelovanje raznih zainteresiranih strana u sukcesivnim fazama toga postupka, vode k zaključku da je u ovom slučaju riječ o pojedinačnim upravnim aktima koje pojedinci mogu pobijati na temelju članka 173. drugog stavka Ugovora.
- 13 I taj argument treba odbaciti jer se razlika između uredbe i odluke može temeljiti samo na naravi samoga akta i pravnim učincima koje on proizvodi, a ne na postupku njegova usvajanja. Osim toga, takvo je rješenje u skladu sa sustavom pravnih sredstava koji je uspostavljen pravom Zajednice, a prema kojemu uvoznici imaju pravo pred nacionalnim sudovima pobijati pojedinačne akte koje su u svrhu primjene uredbi Zajednice donijela nacionalna tijela vlasti.

- 14 Zbog svih tih razloga valja zaključiti da su pobijani akti uredbe, a ne odluke u smislu članka 173. drugog stavka Ugovora i da tužbu stoga treba odbiti kao nedopuštenu.

Troškovi

- 15 Sukladno članku 69. stavku 2. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je snositi troškove. Budući da tužitelj nije uspio u svojim tužbenim zahtjevima, treba mu se naložiti snošenje troškova.

Slijedom navedenog,

SUD (treće vijeće)

proglašava i presuđuje:

- 1. Tužba se odbija kao nedopuštena.**
- 2. Tužitelju se nalaže snošenje troškova.**

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourggu 6. listopada 1982.

[Potpisi]

* Jezik postupka: talijanski